nost Františka Č-a, proti němuž jen násilí směřovalo, byla služebním výkonem chráněným ve smyslu §§ 68 a 81 tr. zák. Nemůže proto zmateční stížnost dokazovati právní pochybení nalézacího soudu v posuzování otázky, zda obžalovaný chtěl, či nechtěl zmařiti služební výkon Č-ův. S hlediska zmatečnosti podle § 281 čís. 5 tr. ř. zmateční stížnost však právem vytýká rozsudku neúplnost, an nepřihlédl k závažným okolnostem, obsaženým ve vlastním zodpovídání se obžalovaného. Nalézací soud nevzal za prokázáno ono vědomí obžalovaného, nezbytné pro subjektivní stránku zločinu podle § 81 tr. zák., jen proto, že strážník František Č. byl na cestě ze služby domů a že při zakročení neprohlásil, že činí tak jménem zákona a u výkonu své služby, které se snad ujal. Po stránce objektivní budiž předesláno, že není zákonného předpisu, který by stanovil jako podmínku pro to, by služební výkon bezpečnostní stráže měl povahu naznačenou v §§ 68 a 81 tr. zák. a takto byl těmito předpisy zákona chráněn, by zakročující strážník činil tak výslovně jménem zákona; stačí již, jedná-li v oboru své úřední působnosti i co do předmětu, i co do času a místa. Pro stránku subjektivní záleží na tom, zda dotyčná osoba zejména i z obsahu a z povahy zákroku mohla bezpečně seznati, že jde skutečně o výkon služby osoby jmenované v § 68 tr. zák. Není také zákonné překážky, by policejní strážník, ubírající se již ze služby domů (s kufříčkem) nepředsevzal znovu určitý služební výkon; ten může spočívati i jen v tom, že zadrží jen nějakou osobu až do příchodu jiného strážníka; naopak sužební předpisy policejní stráže ukládají jí závazně, by se strážníci i v době odpočinku, tedy i mimo službu kdykoli znovu ujali služby, je-li nebezpečí v prodlení, nebo jsou-li o to zvláště požádáni a k tomu vyzváni (srov. též rozh. nejv. s. sb. čís. 3413). Obžalovaný doznal se u soudu, že dokazoval strážníku Č-ovi proti němu zakročujícímu svoji nevinu a že se hájil proti němu tím, že mu vylíčil ceelý příběh, jak se věc měla, že ho prosil, by ho nezdržoval a by si z jeho vůdčího listu zjistil jméno i číslo auta, Zmateční stížnost právem poukazuje k těmto skutečnostem, k nimž soud nepřihlédl. Náležité jejich zhodnocení mohlo míti podstatný vliv na úsudek soudu pokud se týče subejktivní stránky zločinu, zda totiž obžalovaný, jednaje takto se strážníkem Č-em, byl si vědom toho, že Č. jako strážník služebně zakročuje, by zjistil jeho totožnost a okolnosti případu, pro něž ho zadržoval, po případě by ho zadržel až do příchodu jiného strážníka.

Čís. 4358.

Prodej zboží vyrobeného z materiálu, prodaného výrobci s výhradou vlastnického práva až do úplného zaplacení není zpronevěrou, byl-li materiál výrobci prodán za účelem zhotovení zboží na prodej.

(Rozh. ze dne 23. ledna 1932, Zm IV 543/31.)

Soudy nižších stolic souhlasně zjistily, že poškozený dal obžalovanému písemnou smlouvou ze dne 8. ledna 1929 do komise kůže

v ceně 9.889 Kč, vyhradiv si k nim, resp. k obuvi z nich vyrobené, vlastnické právo až do úplného zaplacení; dále zjistily, že obžalovaný přijal od poškozeného kůži v hodnotě 56 Kč s příkazem, aby z ní vyrobil peněženku, že však ani nevyhověl tomuto příkazu, ani kůže nevrátil. Oba soudy uznaly obžalovaného vinným zločinem a přečinem zpronevěry podle §§ 355, 356 tr. zák. Vrchní soud v důvodech svého rozsudku vyslovil, že mezi poškozeným a obžalovaným nastal komisionářský poměr podle §§ 368—370, 377 obch. zák., na němž nic nemění okolnost, že obžalovaný dal poškozenému krycí směnky.

Nejvyšší soud vyhověv částečně zmateční stížnosti obžalovaného, ohlášené z důvodu zmatečnosti podle § 384 čís. 9 tr. ř., zrušil rozsudek odvolacího soudu v části týkající se obžaloby pro přečin zpronevěry a z úřední moci zrušil rozsudek odvolacího soudu se všemi dalšími výroky též v části týkající se obžaloby pro zločin zpronevěry a vrátil věc odvolacímu soudu k novému projednání a rozhodnutí.

Z důvodů:

Pokud se týče zločinu zpronevěry, nejvyšší soud nemohl rozhodnouti o zmateční stížnosti, jež uplatňuje důvod zmatku podle § 385 čís. 1 a) tr. ř., poněvadž nižšími soudy nebyly zjištěny všechny podstatné okolnosti. Podle výpovědi poškozeného a podle obsahu smlouvy ze dne 8. ledna 1929 odevzdal poškozený obžalovanému kůže a jiné zboží do komise pod podmínkou, že toto zboží a po případě obuv z tohoto zboží vyrobená je výlučným vlastnictvím poškozeného až do doby, kdy bude celá cena zboží zaplacena. Obžalovaný se touto smlouvou zavázal vydati poškozenému kdykoliv na jeho žádost buď ještě nezpracovaný materiál, anebo už vyrobenou hotovou obuv, kterou poškozený pak měl právo prodati, pokud by to však obžalovaný sám prodal, měl neprodleně odevzdati poškozenému peníze pod sankcí civilně a trestněprávních následků. Podle toho, pokud šlo o komisi ve smyslu obchodního zákona, mohla se vztahovati jen na zboží v tom stavu, v němž je obžalovaný od poškozeného převzal, totiž na kůži jako materiál. Na obuv, z této kůže vyrobenou, komise nemohla by se vztahovati, poněvadž, nehledíc ani k tomu, zda výroba obuvi byla tu obchodním jednáním, není pokladu pro závěr, že se strany umluvily, že výroba se měla konati na účet komitenta. O porušení závazků komisionářských mohla tedy býti řeč jen potud, pokud obžalovaný nezpracoval kůži na obuv, nýbrž prodal ji jako materiál. První soud sice uvedl ve výroku svého rozsudku, že obžalovaný prodal kůži, avšak v důvodech rozsudku neučinil přesné zjištění, aniž se touto otázkou vůbec obíral. Obžalovaný v odvolání tvrdil, že kůži sám zpracoval. Odvolací soud patrně vzhledem k této námitce v odůvodnění svého rozsudku uvádí, že z obhajoby obžalovaného vyplývá, že kůži nezpracoval sám, nýbrž jeho bratr M. K., kterémuž kůži obžalovaný musel prodati. V tomto výroku není však přesné zjištění, že sám obžalovaný skutečně kůži prodal a kdy se to stalo, najmě, pak-li si odvolací soud nezjednal dostatečný podklad k takovémuto zji-

štění. Při tom se podotýká, že prodej je pojmem právním a že je proto třeba zvláště v tomto případě, v němž šlo o dva bratry, dále, kde podle tvrzení obžalovaného kůže byla zpracována v jeho obchodních místnostech, a kde obžalovaný podle smlouvy prohlásil, že zpracovaná obuv bude k disposici poškozeného, zjistiti přesně skutkové okolnosti, z nichž by se dalo usuzovati, zda byl tu prodej kůže jako materiálu, anebo její zpracování na účet obžalovaného. Pokud se týče výhrady vlastnického práva, jest podotknouti, že, pokud šlo o zboží do komise dané, tedy o kůži jako materiál, tato výhrada byla proti obžalovanému zbytečná, ačkoliv přípustná. Pokud se však tato výhrada týkala obuvi vyrobené z materiálu, příčila by se výhrada pojmům občanského práva o nabytí vlastnictví; neboť obuv, která v době uzavření smlouvy ještě neexistovala, nemohla se už tehdy státi vlastnictvím poškozeného (rozh. kurie čís. 296/1901), nehledíc ani k tomu, že nebylo tu ani později právního způsobu nabytí vlastnictví (odevzdání držby poškozenému) výrobcem jako vlastníkem nové věci, odlišné od dřívějšího materiálu. V důsledku toho nemohl si poškozený platně předem vyhraditi ještě neexistující vlastnické právo na obuvi, která teprve později měla býti vyrobena jako věc nová. Z toho však, co bylo shora uvedeno, plyne, že při výroku odsuzujícím pro zločin zpronevěry jde o případ 1. odst. § 35 por. nov. a proto byl rozsudek odvolacího soudu i v této části a v důsledku toho i v dalších výrocích zrušen a věc odkázána k novému přelíčení a rozhodnutí.

Čís. 4359.

I dvůr věznice požívá ochrany podle §§ 330—332 tr. zák.

(Rozh. z 27. ledna 1932, čís. Zm IV 234/31.)

Četnická hlídka odváděla zatčeného I. G. do věznice okresního úřadu k odpykání trestu. Obžalovaní I. A. a O. A. pokusili se cestou dvakrát násilím osvoboditi I. G. z moci četníků. Když četníci přišli s I. G. na dvůr okresního úřadu, zavřeli dvéře dvora a požádali dozorce vězňů R. Š., aby dával pozor u brány, než oni dopraví zatčeného I. G. do věznice. Obžalovaní však dvéře násilím vyvrátili, dozorce odstrčili a vběhnuvše na dvůr, přiskočili k zatčenému I. G., chtějíce ho osvoboditi. Četníci je pak vypudili ze dvora. Soud prvé stolice uznal obžalované vinnými přečinem násilí proti úředním osobám podle § 4 odst. II. zák. čl. XL:1914 a zločinem porušení domácího pokoje podle §§ 330, 331 čís. 2 tr. zk. Odvolací soud na odvolání obžalovaných zrušil rozsudek prvého soudu z důvodu zmatečnosti podle § 385 čís. 1 b) tr. ř. co do kvalifikace a, zahrnuv skutkový stav, na jehož základě byli obžalovaní prvým soudem uznáni vinnými zločinem podle § 330, 331 čís. 2 tr. zák., do skutkového stavu, zakládajícího přečin podle § 4 odst. II. zák. čl. XL:1914, kvalifikaci podle §§ 330, 331 čís. 2 tr. zák. pominul.